

ΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

Πρὸς σὲ τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς, ὦ ἄστρον, ἀτενίζω
 Κ' εἰς παραλούσης ἐποχῆς ὀνείρους πτερυγίζω,
 Διότι τὸ παρὸν μου
 Μὲ τὴν ἀνάμνησιν περνᾷ τῶν πρώην ἡμερῶν μου...

Τῶν πρώην, ὅταν ἄφροντις, εἰς βέϋμα εὐτυχίας
 Πλησίον σου διέπλεον, καὶ εἰς ἐκστάσεις θείας
 Κι' ἀφάτους διετέλουν
 Κ' ἔβλεπον τὰς ἡμέρας μου ὥραιας ν' ἀνατέλλουν.

Ποσάκις, ἀποφεύγοντες τὰς τέρψεις τὰς χυδαίας,
 Συνεκαθήμεθα ὁμοῦ ὑπὸ τὸ φῶς ὥραιας
 Ἐαρινῆς σελήνης
 Καὶ ἄρωμα ἐπνέομεν ἑρώτων καὶ γαλήνης.

Τότε δὲν ἦμην εἰς τὴν γῆν· ἐλῦετο ἡ ὕλη,
 Ἐνεδυόμην πτέρυγας καὶ Σὺ, γλυκεῖα φίλη,
 Ἀγγέλου εἶχες σχῆμα
 Καὶ εὐελγέ μου τὴν ψυχὴν πᾶς λόγος Σου, πᾶν ῥῆμα.

Ὡ! τότε εἰς τὸ ὄμμα Σου ἐνατενίζω μόνον,
 Ὡς ἄνθρωπος τὸν φεύγοντα δὲν ἀνεμέτρων χρόνον,
 Ἀλλ' ἐν ἐκστάσει μένων,
 Παρὰ Σοὶ εὗρισκον, θεᾷ, τὸ πᾶν συγκεντρωμένον.

Διέρρεεν ὁ βίος μας ὡς ῥυαξ τῆς ἐρήμου,
 Καὶ εἰς τὴν σὴν μετέβαινεν ἡ φλογερὰ ψυχή μου,
 Καὶ ἀνεζωπυροῦτο
 Τὸ πνεῦμά μου καὶ μετὰ Σοῦ εἰς οὐρανοὺς ὑψοῦτο.

Τότε, ὦ! τότε' ἐξέπεμπον ἐκλάμψεως σπινθῆρας
 Καὶ τρέμων, φίλη, ἤρπαζα τὰς ἀπαλάς σου χεῖρας,
 Καὶ ἡ ἐρωτευμένη
 Ψυχὴ μου πάντοτ' ἤθελε εἰς τοὺς πόδας σου νὰ μένη.

Καὶ ἄλλοτε σιωπηλοὶ ἐμένομεν, κ' ἡρέμα
 Τὴν κεφαλὴν σου ἐκλινες εἰς τὰ στήθη μου καὶ βλέμμα
 Μεστὸν περιπαθείας
 Μοὶ ἔρριπτες κ' ἐμέθυσκον ἐγὼ ἐξ ἀμβροσίας.

— «Ὡ! μ' ἔλεγες, σὲ ἀγαπῶ καὶ τῆς ζωῆς μου πλεῖον,
 Καὶ ἄνευ Σοῦ θὰ εὗρισκον τρισάθλιον τὸν βίον,
 Κ' ἐνώπιόν μου κρύα
 Ἡ κτίσις θὰ παρίστατο καὶ ἔλη ἐρημία. »

Καὶ τότε πρὸς τοῦ οὐρανοῦ τὸ λαμπυρίζον δῶμα
 Ἀνύψους τὸ μαγευτικὸν καὶ θελκτικὸν Σου ὄμμα,
 Ὡς ἂν χρησμὸν ἐξήτεις,
 Κ' ἐμπρός μου ἦσο ἔρωτος σιωπηλὴ προφητεῖς.

Ἄν προσευχὴν διάπυρον τὰ πάναγνά σου χεῖλη
 Ἀνέπεμπον, ἡνίογετο τῶν οὐρανῶν ἡ πύλη,
 Καὶ πνεύματ' ἀθανάτων
 Ἐλπίδας μᾶς ἐκόμιζον εἰς τὰ χρυσᾶ πτερὰ των.

Καὶ ὡς νὰ προσηθάνεσο, φεῦ! τὴν τροπὴν τῆς μοίρας,
 Ἐμελαγχόλαις βλέπουσα τὸν Φοῖβον πρὸς τὰς θύρας
 Τῆς δύσεως νὰ κλίνη
 Καὶ φῶς ὥχρὸν καὶ ἀσθενὲς ὀπίσω του ν' ἀφίνη.

— « Ὡ! διατί, μοὶ ἔλεγες, ἐπὶ τῆς γῆς δὲν μένει
 Εὐδαιμονία διαρκὴς, ἀλλ' ἅπαντα μαραίνει
 Ἡ πτέρυξ τοῦ θανάτου,
 Καὶ πανταχοῦ ἀκούομεν τὰ κρύα βήματά του; »

« Ἡμεῖς οἱ δύο σήμερον ζωὴν ἀγγέλων ζῶμεν,
 Ὅ εἰς διὰ τὸν ἕτερον, ἀλλ' ἂν καὶ προσδοκῶμεν
 Ζωὴν ἐντελεστέραν,
 Τίς τῆς παρούσης μας ζωῆς θὰ εὖρη γλυκυτέραν; »

Ὡ ἔκτοτε, ἀρχάγγελε, τρία παρήλθον ἔτη,
 Κ' ἐγὼ μὲ ἀναμνήσεις ζω, καὶ τέπομαι εἰσέτι
 Μὲ μοναχὸν τὸ μύρον
 Τοῦ μαρνανθέντος ἄνθους μου εἰς αὖρας τῶν ξεφύρων.

Πλὴν διατί εἰς εὐτυχεῖς ἡμέρας ἀνατρέχω;
 Ματαίως, φεῦ! τὸ παρελθὸν ἀπέπτη, καὶ δὲν ἔχω
 Πλησίον μου ἐκαίην,
 Ἀλλ' εἰς τὰ ξένα σύντροφον θὰ φέρω τὴν ἐδύνην.

Ε. Σ.

Ο ΟΝΟΣ.

Ὅσον ὁ ἵππος εἶναι ὑπερήφανος καὶ μεγαλοπρεπής, τοσοῦτον ὁ ὄνος εἶναι ταπεινὸς ὑπομονητικὸς καὶ ἡσυχος. Ἵποφέρει μετ' ἀπαραδειγματίστου καρτερίας τοὺς συχνοὺς ραβδισμοὺς τοῦ κυρίου του.

Ἀδιαφορεῖ περὶ τῆς ποιότητος τῆς τροφῆς του, τρώγει ὅ,τι τὰ λοιπὰ ζῶα περιφρονοῦσι. Μόνον τὸ ὕδωρ αὐτοῦ ἐπιθυμεῖ νὰ ᾔηται καθαρὸν. Εἰς ἀγνώστους αὐτῷ ῥυάκας δὲν πλησιάζει.

Ὁ ὄνος εἶναι τὸ ἀπαθείστερον ζῶον. Ἐνῶ εἶναι φορτωμένος πίπτει αἰφνης διὰ νὰ ζυσθῇ ἴσεται εἰς πᾶν βῆμα διὰ νὰ φάγη ὅ,τι εὑρεῖ πρὸ τῶν ποδῶν του, χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι πρὸ δλίγου ἀκόμη ἐραβδίσθη διὰ τοῦτο.

Ὅταν ἰδῇ ὕδωρ διέρχεται μετὰ μεγάλης προσοχῆς φοβούμενος μὴ βραχθῇ.

Μ' ὅλον αὐτοῦ τὸ μικρὸν σῶμα δύναται
νὰ φέρῃ τὰ μεγαλότερα βάρη.

Ἡ φωνή του εἶναι μεγάλη καὶ δυσάρε-
στος. Εἶναι καθ' ὑπερβολὴν ἐπίμονος· ὅταν
κυριευθῇ ὑπὸ τῆς ἐπιμονῆς δὲν φοβεῖται χι-
λίους ραβδισμοὺς, ραβδίζεται καὶ πάλιν ἐ-
ξακολουθεῖ νὰ κάμνῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θέλει.
Ἀδίκως ἐκατηγόρησαν αὐτὸν ὡς βλάκα·
εἶναι μάλιστα μᾶλλον πονηρὸς τοῦ ἵππου.
Εἶναι γενναῖος· ἂν συναντήσῃ ποτὲ λύκον
οὐχὶ μόνον δὲν ὀπισθοπορεῖ, ἀλλὰ πολεμεῖ
μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν φονεὺν πολλάκις.

Ο ΤΑΜΕΡΛΑΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΟΜΕΔΗΣ.

Ὁ Ταμερλάνος εὐρίσκετο ἡμέραν τινὰ
μετὰ τινων αὐλικῶν του καὶ τοῦ Πέρσου
ποιητοῦ Ὀμέδῃ εἰς τὸ λουτρόν. Ὁ Ταμερ-
λάνος ἠρώτησε τὸν ποιητὴν,

— Πόσα ἀξίζω;

— Σὲ ἐκτιμῶ ἀντὶ τριάκοντα ἄσπρων
ἀπεκρίθη ὁ ποιητής.

— Τριάκοντα ἄσπρα ἀξίζει· ἡ λουτρὶς
δὲ ἤς σπογγίζομαι, εἶπεν ὁ τύραννος.

— Μετὰ τῆς λουτρίδος σὲ ἐκτιμῶ ἀντὶ
τριάκοντα ἄσπρων, ὑπέλαβεν ὁ Ὀμέδῃς.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΝΕΑΣ.

Χορέψατε χαρεῖτε
Ἵς τὸ μέλλον μὴ ἰδῆτε
Εἰς τὸ παρὸν θαρρέετε
Αὐτὸ εἶν' διὰ σᾶς·

Μὲ ἄνθη στολισθεῖτε
Τὸν χρόνον τὸν κρατεῖτε
Τὸ ἔνδυμα φορεῖτε
Νεότητος χαρὰς.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΝΑΦΟΡΑΣ ΤΙΝΟΣ ΕΚ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΟΣ.

Καὶ ἁμῶν τὸ καταβαίνης σὴν πόλ, πάλ
ἱλερνδὲν τὸ εἶναι ται παιδία νὰ τὸ πλαγεύης,
καὶ λέτε καὶ ἀκούτε καὶ παρασταίνετέ τον
σὴν Πατριχανὰν καὶ ἴλε τὴν νταβάναν αὐτοῦ,
αὐτοῦ νὰ τηρήετε, ἀδὰ ἂν θαρούζουνε
νέφιλεν.

Ἐξήγησις.

Καὶ ἅμα καταβῆς εἰς τὴν πόλιν πάλιν
νὰ συναῖξῃς τὰ παιδία (τοὺς ἀνθρώπους),
τὰ ὅποια εἶναι ἐκ τῶν φερόντων τὰ πρῶτα
(προϋχόντων), καὶ νὰ εἴπητε καὶ νὰ ἀκού-
σητε καὶ νὰ τὰ παρουσιάσητε εἰς τὸ Πα-
τριαρχεῖον, καὶ μάλιστα τὴν διαφορὰν αὐτοῦ
ἐκεῖ νὰ θεωρήσητε· ἐδὼ ἂν τὴν θεωρήσωσιν
εἶναι μάτην.

ΚΑΡΟΛΟΣ Θ'. ΚΑΙ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΔΩΡΑΤΟΣ.

Κάρολος Θ'. Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἠρώ-
τησε τὸν ποιητὴν Δωράτον, διατὶ ἐνυμφεύ-
θη εἰς ἡλικίαν τοσοῦτω προχωρημένην μετὰ
νέας κόρης. — « Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη,
ποιητικῇ ἀδείᾳ. »

Ἡ γυνὴ ἥτις καυχᾶται ὅτι ἔχει ἀρετὴν,
δύναται νὰ ἀπολέσῃ εὐκολώτερα αὐτήν.

Μοναχὴ ἡ ὠραιότης ὅταν λείπ' ἡ ἀρετὴ,
ὁμοιάζει ὡς γραφεῖον χωρὶς πένες καὶ χαρτί.